

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

15. mars 1982

18. årgang

I er jo Guds barn ved troen

(*Galat. 3,26.*)

AV Otto Funcke

Et veldigere spørsmål kan man ikke stille enn dette: «*Er du et Guds barn?*» Vel svarer mange av nutidens mennesker at dette er «pietistisk tale», at alle mennesker er Guds barn, og Gud er alle menneskers Fader. Slik tale mener de er liberal og trøstende.

Men hvorledes kan de kalle seg for Guds barn, de for hvem den sanselige nyttelse, mammon eller verdens ære, kunst, musikk eller videnskap, eller også kjærlighet til hustru og barn eller venn står langt over Gud og kjærligheten til ham? Er det ikke fåelig å kalle seg Guds barn, for dem som ikke spør etter Guds tukt og oppdragelse, etter Guds ånd, ord, liv og kjærlighet? Må ikke etter alle forstandiges dom dette være det første hos Guds barn, at de søker et gudfryktig sinnelag og samfunn med Gud?

Guds barn blir man først når man

kommer til troen, ved at man mottar Jesus Kristus som frelser og Herre. Det alene gjør oss til et med Gud, til et Guds barn. Det vet også enhver oppriktig, at et brudd med det gamle jeg, en forandring av hjerte og sinn må til, når et menneskebarn skal bli et Guds barn.

Spørsmålet: *Er du et Guds barn?* innholder to spørsmål. Det ene lyder: Hatter du synden av ditt ganske hjerte, i enhver skikkelse? Det andre spørsmål er dette: Hviler din sjel i Guds frelse, slik den er åpenbart i Jesus Kristus?

Derfor må også spørsmålet: Er du et Guds barn? være en rullende domstorden for dem som ennå vandrer etter kjødets lyster og hater Guds tukt. Men det er en sot, himmelsk harpetone endog for det svakeste, matteste og elendigste som kan svare på begge desse spørsmål med et trøstefullt, om enn bævende ja.

«*Den som trur på Guds Son, hev øvelig liv; Men den som ikkje vil tru på Sonen, får ikkje sjålivet, men Guds vredie vert verande over han.*» (*Johs. 3,36.*)

Guds lys på din vei gjennem livet

Av Øivind Andersen.

Bønn: Vi takker deg, Herre, for ditt ord, som fremdeles skaper hva det nevner. Takk at der du taler, der skjer det du Jesus sier, og der du taler inn i vårt hjerte, der kommer du selv. Herre, la det skje også i denne stund, i ditt navn. Amen.

Vi skal stanse for et Guds ord fra Salme 119, som nettopp handler om Guds ord, Guds ords egenskaper og virkning og meget annet i den sammenheng. Vi leser fra Salme 119,105: *Ditt ord er en lykte for min fot og er lys på min stig. Amen.*

Det er hjertet som taler til Herren som sier det: Ditt Ord er en lykte for min fot og et lys på min stig. Jeg vet ikke om det er din bekjennelse, du som hører på meg nå? Men om det ikkje er det, kan det bli det. Hvis du ville gjøre det, å la Guds ord bli en lykte for din fot og et lys på din stig, da ville ditt liv bli et lykkelig liv. Det ville føre deg inn på Guds veier, og det ville bevare deg fra alle andre veier, fra egne veier som er så farlige å gå på, fra alle syndens veier ville det hjelpe deg unna om du tar imot dette.

Det har et særlig budskap til kristne mennesker dette ordet, og det kommer som sagt i bønneform og som personlig bekjennelse. Den er meget nødvendig for oss som tror på Jesus, og ikke minst for dere som er unge å legge merke til den og gjøre bruk av den. Det er mange unge som spør: Hva er egentlig Guds plan med meg? Mange spør: Hva skal jeg bli i denne verden, hva vil Gud med meg? Får noen et kall til å bli misjonær, forkynner eller et annet kall til en særskilt gjerning i Guds rike, melder disse spørsmålene seg med en gang.

Det står da for deg at Gud kaller jo ikke en slik som meg, Gud kan jo ikke bruke en som meg, jeg er da ikke slik. Nei, det er du sikkert ikke, men du skal vite at ingen har vært skikket til det som Gud skulle bruke dem til på det tidspunkt de ble kalt. Ikke var apostlene skikket til å være apostler da de ble kalt, og ikke har noen annen vært skikket på det tidspunkt de ble kalt, så det kan du trygt la ligge.

Men når det nå er blitt klart at du skal gå denne veien, så melder det seg straks et spørsmål: Hvordan skal jeg nå finne frem? For når du slår inn på Guds vei, og på livets vei, ser det ut til å være helt ufremkommelig, og ikke bare det, du vet slett ikke hvordan den går, og mange ganger vet du ikke riktig hvordan du skal komme på denne veien.

Vi har svaret her i det ord som jeg leste for deg. La det være din bekjennelse! La ditt ord være en lykte for min fot og et lys på min stig. Har du prøvd å stå på en stig med en lykt i hånden, vil du se at du ser ikke langt. Men så kan man si, jeg kan ikke gå denne stigen for jeg vet ikke hvor den går hen, her ser jeg bare noen skritt, men hvor stien går hen har jeg ikke anelse om. Da vil det være fornuftig å svare: Gå det skrittet som du ser, lykten lyser for deg på neste skritt, ta det skrittet, da oppdager du at lykten lyser på neste skritt. Så kan du ta også dette skritt, og så går du veien, du følger stien og kommer akkurat dit du skal. Lykten var et lys på din sti, og du fikk vite det du trengte, og nettopp slik er det Guds ord er for oss.

Jeg taler nok til en og annan som dette

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.
 Bladet blir halde opp av frivillige gäver.
 Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
 Alt som har med bladet sin eksp.
 blir sendt dit, som tinging, oppsæting
 og adresseforandring.
 Gäver til bladet. Postgiro 5 68 21 33.
 Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
 Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
 Opstadv. 38, 4350 Nærø Telf. 04-433685.
 Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.
 Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro
 Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

er aktuelt for i dag, og da har jeg lyst å spørre deg: Du vet hva du trenger å vite, gjør du ikke det? Du vet hva du behøver for denne dagen, så deg til ro med det, gå det skrittet du ser i dag, gå det i Jesu navn. I morgen vet du hva skritt du skal gå da. Man snakker om å ta et skritt om gangen, i virkeligheten tar vi bare ett øyeblikk om gangen du og jeg, men hemmeligheten er at jeg bruker Guds ord *der jeg er*, der jeg står. Ikke tenk langt forover i tiden, hva vil nå Gud gjøre med meg da og da. Spørsmålet er hva vil nå Gud med meg *i dag*, hvor går veien for meg *nå*? hva skal jeg gjøre akkurat i dag? Du har svaret, det blir ikke tvil om det, gå du trygt det skrittet i Jesu navn. Så kommer du til å gå slik dag for dag, og du skal merke at du blir ledet, og at det åpner seg veier for deg som du aldri hadde drømt om, og det hele kommer til å gå så naturlig at du nesten ikke skjønner at det er Gud som leder deg. Det ser så dagligdags ut, og det ser så prosaisk ut, men det er et godt tegn skal jeg si deg. Alt det Gud gjør,

det virker så prosaisk, så dagligdags, for Gud vet at livet er sammensatt av dagligdagse ting, det som vi kaller banale ting.. Det er nettopp der det gjelder å leve sammen med Jesus, og det er nettopp der det gjelder å følge Guds ord. Den som følger Guds ord i dette dagligdagse fra stund til stund, og fra dag til dag, han kommer til å leve hele livet aldeles nøyaktig etter Guds plan og vilje med seg. Vil du huske det. Den som følger Guds ord i det lys det kaster foran en, han kommer til å gå ganske trygt og sikkert på Guds egen vei gjennom livet.

Du skal ikke tenke unaturlig eller umenneskelig eller storslagent, eller hva skal jeg si, om Guds planer med deg. Herren er deg nær, står det, det er sagt så klart f. eks. i Filip 4. kap.: Eders saktmodighet bli vitterlig for alle mennesker. Herren er nær. Det betyr å la det bli vitterlig for alle mennesker at du har satt din sak i Guds hånd, for saktmodighet det betyr å ha satt sin sak i Guds hånd. La det bli vitterlig, la det bli sant, at du er den som har satt din sak i Guds hånd, du rekner med Herren, og så står det: *Herren er nær!* Han er så visst ikke langt borte fra deg. La det også bli vitterlig at du rekner med Jesus som en levende frelses, en nærværerende frelses. Det står også at Herren er nær hos alle dem som kaller på han i sannhet. Han er ikke langt borte, han er nær der hvor vi står, der hvor vi trenger ham, fra stund til stund, fra dag til dag, og der er det Guds ord kaster lys inn i vår situasjon. Du kommer aldri inn i en situasjon hvor Guds ord ikke kommer til å hjelpe deg.

Men hvis du tenker langt fremover, og du vil ha lys over hvorledes det kommer til å gå deg om så og så mange år, og vil se

Kven er Jesus, og kva er Jesus for deg?

I Matt. 16, 13—19 les me at Jesus stilte to spørsmål til lærersveinane sine. Det første lyder: *Kven seier folk at Menneskesonen er?*

Me ser at i Jesu samtid var det mange ulike meininger millom folk når det galdt spørsmålet om kven Jesus var. Lærersveinane svara at sume meinte han var Johs. døyparen, andre at han var prof. Elias, etter andre Jeremias eller ein annan av profetane. Elles viser Skrifta at nokon trudde han var komen frå Gud og send av Gud, medan andre trudde han var av djevelen og hadde si kraft frå han, nokon meinte han var ein god mann, andre at han forvilla og forførte folket, mange trudde på han og elska han, mens dei fleste støytte seg på han, avviste han og sto han imot, hata han, lurde på han og prøvde fanga han i ord og sto han etter livet. Dei føretrekte Barabas, røvaren, framfor denne rettferdige.

Folket skilde seg i synet på kven Jesus var, og beviste sanninga av Simons ord: Dette barnet er sett til fall og oppreis-

enden på veien, se da får du ikke noe svar.

Dette viser oss at det du og jeg trenger er ikke visshet om Guds plan med vårt liv, men det er den villige ånd til å følge Guds ord fra stund til stund. Det er der hemmeligheten ligger, ikke å ha lys over fremtiden, men å ha den villige ånd til å følge det Guds ord som er et lys for vår fot, en lykt for vår fot og et lys på vår stig. Amen.

Akskrift fra lydband etter den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

ning for mange i Israel, til eit motseiings teikn.

Er det ikkje på same måten folket i dag ser på Jesus og stiller seg til Jesus!

Kven seier då de at eg er?

Det var det andre spørsmålet Jesus stilte lærersveinane sine, og det er det viktigaste spørsmålet for oss: *Kven seier då du at eg er?* Vårt personlege svar på det avgjer om me skal arva evig liv eller gå fortapt, evig liv eller evig død.

Då tok Simon Peter til ords og sa: *Du er Messias, den levande Guds Son.* Og Jesus sa til Peter at han var sær, for det var ikkje kjøt og blod — det vil seja menneske — som hadde openberra det for han, men Far min i himmelen. Mange veit nok og har lært at Jesus var Guds Son, men det er vel ikkje så mange som har fått det openberra for hjarta. Det er kva hjarta ser og trur som er det avgjerrande, seier Guds ord. «For sannar du med munnen din at Jesus er Herre, og *trur du i hjarta ditt* at Gud vekte han opp frå dei døde, så skal du verta frelst: *for med hjarta trur ein til rettferd,* og med munnen bekjenner ein til frelse». (Rom. 10,9.)

Skal eg svara på det vil eg vedkjenna at eg trur at *Jesus er Kristus*, at *han er Messias den levande Guds Son*, at han vart avla av *Den Heilage Ande*, fødd av *møya Maria*, at han var *sann Gud* og *sant menneske*, som ofra seg sjølv og døydde for våre synder og sto opp til vår rettferdiggjering for Gud, slik alle Skriftene vitnar om han. Eg trur det skrifta seier at Jesus er Kristus, den Salva og av

Gud innvigde til å frelsa meg, og ikkje berre meg men alle i heile verda. Og det står skrive at *kvar den som trur at Jesus er Kristus, han er fødd av Gud.* (1. Johs. 5,1.) Eg trur med hjarta og vil vedkjenna med munnen at Jesus sona og tok bort alle mine synder då han ofra seg sjølv på krossen, ved i min stad å gi sitt liv og blod i døden, tok domen og straffa i min stad, og vann meg ein evig utslysing. Faderen elskar Sonen, står det skrive, og har gjeve alt i mine hender. *Den som trur på Sonen, hev øeveleg liv,* men den som ikkje vil tru på Sonen, får ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande over han. (Johs. 3,36.)

For meg er Jesus Kristus livet, han er døra og veien som fører meg inn til Gud, inn til barnekår og arverett hjå Gud, til å bli Jesu medarving til den herlegdomen han hadde hjå Gud før han kom til jorda, og den han har i dag. Det trur eg fordi Jesus sjølv har sagt at han er vegen, sanninga og livet, ingen kjem til Faderen utan gjennom meg. (Johs. 14,6.) Og det er Guds vitnemål at han har gjeve oss evig liv, og dette livet er i Sonen. Den som har Sonen, han har livet, men den som ikkje har sonen, han har ikkje livet. Dette har eg skrive til dykk så de skal vita at de *har evig liv, de som trur på Guds Sons navn.* (1. Johs. 5, 11—13.) Eg trur at Jesus er min frelsar, min hyrde og herre, som vil vera med meg på den smale veien som fører til livet heime hjå Gud. For det står skrive at *når Herren er min hyrde vantar det meg ingen ting,* han fører og leider meg til føda og kvile på grøne engjer ved vatnet, kveikjer mi sjel, og fører meg på rettferdsstigar for sitt namns skuld, og endå om eg må

gjennom dødsskuggens dal fryktar eg ikkje for noko vondt, *for du er med meg,* og du trøystar meg ved din kjeppe og din stav — ved livets ord og evangeliet om krossen.

Kva er Jesus for deg?

Og nå seier eg at du er Peter. Yver den steinen vil eg byggja min menighet, og helheimsportane skal ikkje få makt yver den. Tenk dette seier Jesus til Peter, endå han kjende Peter og visste kor svak og snar til han var og skulle svikta og falla så djupt. Menneskeleg sett er det skrøpeleg material Jesus byggjer sin menighet av, men det viser kor stor og mektig byggmeisteren er. Det er bygd av freste og benåda syndarar, som kom til Jesus, den levande steinen, som vel blei vanda av menneske, men er utvald og dyrverdig for Gud. Jesus gjorde dei levande ved å ta bolig i deira hjarta og liv, og bygde dei opp til eit åndeleg hus, eit heilagt presteskap til å bera fram åndelege offer, som er til hugnad for Gud ved *Jesus Kristus.*

Gud seier at han har lagt ned ein hyrnestein i Sion (Guds utvalde folk), som er utvald og dyrverdig for Gud. Den som trur på han skal så visst ikkje verta til skammar. De som trur hører æra til, men for dei vantruande har den steinen som bygningsmennene vanda, vorte til hyrnestein og snåvestein og støyteberg. Dei som snåvar med di dei ikkje trur Ordet, det er dei og etla til.

Men de som trur er ei utvald ætt, eit kongeleg presteskap, eit heilagt folk, eit folk til eigedom, så de skal *forkynna hans dyder* som kalla dykk ut or myrkret til sitt underfulle ljós, de som ikkje fyrr var eit folk, *men nå er Guds folk*, de som ikkje

hadde funne miskunn, men nå har fenge miskunn. (1. Pet. 2, 1-fg.)

Eg vil gjeva deg lyklane til himmelriket. Det som du bind på jorda, skal vera bunde i himmelen, og det du løyster på jorda skal vera løyst i himmelen.

Kva er så desse lyklane som opnar døra inn til himmelriket? Det første me merkar oss er at lyklane står i fleirtal, som fortel at det er fleire av dei. Så langt eg ser og forstår må det vera nådemidlane, som er lyklane til himmelriket. Det vil seja dei midlar Gud brukar for å føra sin nåde og frelse inn i syndaren sitt hjarta, og dermed inn i Guds rike og samfunn med Gud, og på den måten overlet til sin menighet.

I 2. Korintarbrevet, 5, 17—21 les me at alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg sjølv ved Kristus og gav oss forliksteneste, for di Gud i Kristus forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilrekner dei misgjerningane deira og *har lagt forliksordet ned i oss*. Så er me då sendebod i staden for Kristus, liksom Gud sjølv formante oss; me bed i staden for Kristus: *Lat dykk forlika med Gud!*

Her ser me i vers 17 at veien inn i himmelriket går gjennom Kristus, der me blir ein ny skapning. Det gamle har forgjenge, sjå, alt har vorte nyt. Dette skjedde gjennom eit forlik, forliket på Golgata kross, der Gud var i Jesus og forlikte verda med seg sjølv. Det hende ein gong for alle.

Men det står ein ting igjen: At dette *forliksordet blir lagt ned i oss*, lagt inn i hjarta til det einskilde menneske. Apostelen seier at Gud har lagt dette forliket ned i oss, altså i Peter, Paulus og alle dei andre

apostlane, og seinare gjennom dei til alle som lar seg forlika med Gud ved trua på ordet om krossen — forliksordet. Korleis er det med deg, har du eit hjarta som er forlikt med Gud ved trua på Jesus? Om du ikkje har late deg forlika, så ser du her at me i staden for Kristus er sendt til deg for å be deg: *Lat deg nå forlika med Gud!* Dette forliksordet, ordet om det Gud gjorde for oss på krossen ved Son sin, Jesus Kristus, det er lyklane til himmelriket.

Dei er for det første to, lova sitt ord, som overbevisar deg om di synd, skuld og fortapte tilstand overfor Gud, som fører deg til erkjenning og anger og sorg av synda, gjer deg mottakeleg for oppgjerd, forlik ved Guds nåde og tilgjeving. Og for det andre overfører nåden, tilgjevinga, trua og tilliten til Jesus frå skrifta til ditt hjarta.

Dette er også eit verk av Gud, ved den Heilage Ande. Difor sa Jesus til Peter og dei andre apostlane etter han sto opp frå dei døde, at dei skulle halda seg i ro i Jerusalem til dei fekk den Heilage Ande, så skulle dei dra ut like til verda sin ende med lyklane som både kan binda og løysa menneske.

Jesus brukte dei medan han levde på jorda. Tenk på og les om røvaren på krossen: I dag skal du vera med meg til Paradis. Eller tollaren som ba Gud om Nåde, og Jesus sa han gjekk rettferdigjord heim til sitt hus, og syndarinna som kom til Jesus i Simons hus: Gå heim og lev sæl, synda di er tilgitt.

Då han for til himmelen yverlet han dei til Peter, apostlane, og dei han seinare gjennom dei fekk leggja forliksordet ned i og kalla til forliksteneste.

Slå opp og les korleis Jesus viste dei to på vegn til Emaus korleis dei skulle brukast, då han la ut skriftene for dei, som vitna om Jesus til hjarta brann i dei. Les også om korleis Peter brukte dei første gong på pinsedag i Ap.gj. 2. kap. Sidan fortsette Jesu menighet, dei som tok imot orda hans og blei lagt til menigheten, å halda trutt fast ved og bruaka Apostlenes lære, ved brødbrytinga og bønene og samfunnet — Åndens samfunn.

Sidan den dag har mange blitt løyste på jorda, og er løyste i himmelen. Men mange er dei som også blei bundne på jorda ved den same bodskap, og som skal vera bundne og utesengde frå Guds rike her og i himmelen, fordi dei ikkje trudde ordet. Det er dei og etla til, seier Skrifta. Dette siste er svært å tenkja på. Kor gjerne ville eg ikkje ha samla dykk, som høna samlar kjuklingane under vengjene, men de ville ikkje, sa Jesus.

Amund Lid.

LIVETS EKKO

Av Johs. Brandtzæg.

Er I da oppreist med Kristus, da søker det som er der oppe, der Jesus sitter ved Guds høyre hånd. La eders hu stå til det som er der oppe, ikke til det som er på jorden.

Kol. 3, 1—2.

Søk det som er der oppe!

Vi er ofte tilbøyelige til å tro at det er så uendelig fjernt og uvirkelig. Det som er på jorden er så nært og håndgripelig.

Men det som er der oppe er like virkelig som det som er her nede, ja, enda mer virkelig. Alt det som hører jorden til skal en dag smuldre og bli til intet, men det som er der oppe blir når alt dette forår.

Tenker du ofte på det som er der oppe?

Mange gjør det ikke. Deres hu står til det som er på jorden og det evige bryr de seg lite om.

De glemmer hvem de er og hvor de går.

I sitt store verk: «Skapelsen, mennesket og Messias» sier Henrik Wergeland.

Glem ei at du er støv.

Glem ei at du er mere enn støv.

Og fordi du er mer enn støv — fordi Gud har nedlagt evigheten i deg — fordi du er en sjel — lyder ordene, mektig og alvorlig:

Søk det som er der oppe!

Vel vet jeg det er tider da det evige på en forunderlig måte rykker en inn på livet. Tankene kretser om det som er der oppe. Det er tider da savnet og ensomheten har banket på. En av dem en holdt usigelig meget av er flyttet fra en, og tomrommet og minnene drar tankene oppover. Alt her nede blir så fattig.

For mange år siden kom jeg en vinterdag over Østre Gravlund ved Oslo. Jeg hadde forrettet ved en begravelse og gikk tilbake til kapellet for å skifte. Da kom en liten gutt springende bort til veien jeg gikk.

«Du, prest, vet du meget om himmelen?» spurte han.

«Hvorfor spør du om det, gutten min.»

«Jo, far og jeg står borte ved mors grav og snakker om hvordan mor har det nå. Men far vet så lite om det. Hvis du vet noe om himmelen, så bli med bort og fortell oss litt.»

Jeg glemmer ikke så lett den vinterdagen. Graven vi sto ved var ny. Kranse- ne var frosset stive i vinterkulden, men minnene levde, og varme tårer falt ned og smeltet is — for et øyeblikk. Men alle tankene var der oppe.

Mange har opplevd noe lignende.

Men det er ikke alltid slik. I hverdagens travelhet og mas glemmer en så lett igjen det som er der oppe.

I dag vil Gud stanse oss og si:

Glem ikke at det som er der oppe er nærmere deg enn du aner! Døden er ikke det store jerntunge forheng. Så du det rett, ville du se døden som det silketytte forheng. Den evige verden er deg så nær, så nær. Det er bare et skritt mellom deg og evigheten.

Og det som er enda mer alvorlig er dette at *dypest sett forandrer døden egentlig ingen ting.*

Fra en side sett kan en si at døden forandrer *alt*. Døden er den store revolusjon. Hvor den kommer og griper inn, forandres så meget.

Men dette er bare på overflaten. Dy- pest sett forandrer døden egentlig ingen ting.

Døden kan bryte mitt legeme ned. Den kan legge det i graven så det smuldrer og blir til jord. Men dypest sett forandrer den ingen ting. Den kan forandre min leveform, men den kan ikke forandre meg.

Med hele den hellige kirke står jeg fri- modig og bekjenner min tro på kjødets

oppstandelse. De som er i gravene skal høre Guds sønns røst, og de skal gå ut av gravene igjen. Og de skal gå ut, ikke til en legemsløs tilværelse. Nei, det for- krenkelige skal iklæs uforkrenkelighet og det forgjengelige uforgjengelighet. De døve skal høre, det blinde øye se og den lamme skal springe som en hjort. Alt det ufullkomne, det skrøpelige, det syke skal ikke være mer, for de første ting er veket bort.

Men dypest sett forandrer døden in- tet. Det er *du* som skal oppstå. Det er ditt legeme som skal fram av graven. Derfor ser vi framover med *gjensynshåp*. Vi skal kjenne hverandre igjen. Det er *din* mor, *ditt* barn, *din* mann, *din* hu- stru. Døden forandrer egentlig ingen ting. At leveformen blir en annen, se det hører fullkommenheten til. Men det in- dividuelle slettes ikke ut i døden. I så måte blir vi ikke alle like.

Hvilken trøst ligger ikke gjemt her. I tider når savnet piner og sorgen gjør dag til håpløs natt, når ensomheten gjør da- gene lange og tunge og tårene faller på stivfrossen jord, fyller denne tanken en med stille glede. Døden forandrer egent- lig ingen ting. Så har jeg «det tapte» og så går jeg sterk med *gjensynshåpet*.

Men det er ikke bare trøst i denne tan- ken. Det er kanskje enda mer *alvor*. For tenk nøye etter hva det vil si at døden dypest sett ikke forandrer noen ting.

Så må du altså ikke innbille deg at du kan legge deg ned å dø som et vantro menneske og stå opp på den andre siden av dødens lette forheng som et troende menneske. Nei! Døden forandrer ingen ting. Som du dør på denne siden av for- henget, vil du våkne på den andre siden.

En stor tenker har engang sagt at *evigheten er tidens ekko*. Som du roper vil ekkoet svare.

Da Gud kalte deg ved evangeliet her, svarte du nei! og en dag står du ved evighetens port og banker på. Hva hører du da annet enn ekkoet av ditt eget nei!

Du prøvde å være taus da Gud kalte. Ikke sa du ja, heller ikke nei. Du gjorde intet. Du lukket ikke opp. Og en dag står du ved himlens port og banker på, men møter den store taushet. Det er ingen som svarer. Og døren er lukket.

Men da Gud kalte deg ved evangeliet og ba deg komme, hvisket du et ja og kom, og en dag står du ved himmelsens port og banker på. Hva hører du da! Jo, ekkoet av ditt eget ja, ikke som en svak hvissen, men som et herlig, jublende ja, og dørene står på vid vegg.

Evigheten er tidens ekko. Her er alvorstanker som burde stanse oss alle. Tenk døden forandrer egentlig ingen ting.

Det er disse evighetstanker vi skyver fra oss til vår egen store ulykke. Vi glemmer at vi er *mere enn stov*.

Søk det som er der oppe! sier Guds ord.

Søk det her, for ellers finner du det ikke der. Døden gir intet. Den tar heller intet av det som hører evigheten til. Døden fører oss bare inn bak forhengen.

Hva er det da jeg skal søke *nå* av det som er der oppe?

Vi tenker ikke i denne forbindelse på de mange skjønne bilder som Bibelen bruker om himmelen. Livets elv og livets tre, de gullbrolagte gater, gullkroner og harper, den skinnende drakt og palmegrener vi skal bære, er ikke det viktigste.

Det er alt sammen bilder som i menneskelige ord vil skildre skjønnheten der oppe. Vi tenker nå på det som er langt viktigere.

Der oppe er «*nådens trone*». Søk den!

Guds ord sier oss at det er to steder vi kan møte Gud. Enten ved nådetronen eller ved domstronen. Det forteller at det er to steder synd blir åpenbart. Enten blir den bekjent eller den blir avslørt. Ved domstronen skal *alle* møte Gud — også de som har gjennomstunget ham. Der blir *all* synd ubarmhjertig avsløret og alle syndere som ikke ved nådetronen fikk sin synd tilgitt får der sin evige dom.

Her er igjen alvorstanker som burde stanse oss alle til selvbesinnelse. Hvor skal du og jeg møte Gud en dag? Hva har du gjort med dine synder! Har du bekjent dem for Gud og fått tilgivelse for dem eller har du prøvd å skjule dem for en dag å måtte finne dem ved domstolen, der de blir avsløret og du dømt?

Veien til nådetronen er åpen i dag. Jesus ber deg komme med frimodighet. Han har sagt det at hos han vil du få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid. Ved sitt ord og ved sin ånd innbyr han deg til å komme.

Søk det som er der oppe!

Søk nådetronen, for døden forandrer egentlig ingen ting. Levde du ved korsets fot hos Jesus her og døde du der i visshet om dine synders forlatelse, skal du gå frimodig gjennom dødens lette forheng og finne din Gud ved den samme nådetrone. Da er du frelst for evig.

— — — Men Guds ord taler om mer som er der oppe og som du skal søke her.

Der oppe er «*livets bok*».

I den boken har Gud Herren selv skrevet alle deres navn inn som en dag skal leve saligheten. «Gled eder over at eders navn står skrevet i livsens bok», sa Jesus til sine disipler.

Bibelen taler meget om «*livets bok*» der oppe. Om den står også det vers som for meg synes å være det dystreste i hele Bibelen: «Om noen ikke fantes oppskrevet i livsens bok, da ble han kastet i ildsjøen.» (Åp. 20,15.) Hvor redselsfullt!

Her ringer igjen Guds varselsklokke. Det er evighetsalvor. Står ditt navn i livets bok i dag, eller står det der ikke? Husk døden forandrer egentlig ingen ting. Døden skriver intet navn inn. Døden stryker heller intet navn ut. Den sak må derfor ordnes her!

Hvis vi virkelig forsto alvoret i denne sannhet, ville vi sikkert få noe å gjøre alle. Ingen av oss ville kunne slå seg til ro før vi eide full visshet om at vårt navn sto der oppe.

Mange går og lengter etter den visshet. De ønsker så inderlig at de kunne titte over Guds skulder ned i boken for å se om de sto oppskrevet der. De er så redd for at de skal bedra seg selv.

Men hør: den visshet kan du få. Du kan *i dag* titte over Guds skulder å se.

Hvordan det?

Jeg skal si deg det: Livets bok i himmelen og livets bok på jorden stemmer ganske overens. Bibelen er livets bok på jorden. Se etter i den om ditt navn er skrevet i himmelen.

Hva står det da der?

«*Alle* dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn.» (Joh. 1,12.) Se hva det står: *Alle* dem som tok i mot

ham. Det står unntagelsesløst. Så gjelder det også deg, om du bare tar imot Jesus. *Dem som tok imot ham!* Altå ikke den som kan be og angre og tro og klare et helligt liv. Betingelsen er bare den å ta imot Jesus, Har du gjort det?

Men det er jo det jeg er redd jeg ikke har gjort ordentlig, sier du.

Så les videre: «Den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut.» Vi nevnte ovenfor det alvorligste ord i Bibelen. Her er det herligste. Den som kommer! Se hva der står! Den støter han ikke ut. Kan ikke det ordet skape den trygge visshet i din sjel, da vet jeg ikke.

Det står: den som *kommer*. Det står nåtid. Det står ikke den som engang kom. Det står heller ikke at du skal få komme hundre ganger og så er det slutt. Her på denne siden av forhenget var du et menneske som stadig fikk leve i et «*kommer*». Bak forhenget lyder det igjen: «Disse er de som kommer.» (Åp. 7,14.)

Søk derfor det som er der oppe. Kom og kom igjen! Hver dag på ny! Det er hemmeligheten.

— — La meg til slutt få nevne enda en ting du har der oppe.

Der har du *løsningen på alle livets gäter*.

Hvem av oss kjemper ikke stundom med gåtene. Livet farer ofte så hårdnakket med noen. Gåtene blir så mange og svære.

Men der oppe har du løsningen på dem alle.

Bryter ikke denne tanken sammenhengen? Vi har jo prøvd å vise at døden ikke forandrer noe. Vi har prøvd å se sammenheng mellom livet her og livet

der. Har da gâtene noe med livet der oppå å gjøre?

Jo, de har.

Jeg skal prøve å vise hva jeg mener ved en liten illustrasjon:

Det satt en liten småjente og skulle lage ferdig en julepresang til sin far. Det var det første sytøyet hennes, og hun var meget ivrig. En dag kom far plutselig inn utan at den lille merket det. Mor holdt nettopp på å vise henne hvorledes hun skulle gjøre det.

Da barnet fikk se far stå der, prøvde hun å gjemme sytøyet. «Nei, far, du har ikke lov til å komme hit når jeg syr julepresang til deg. Du må skynde deg ut!»

Og far gikk ut. Men idet han lukket døren, sa han til seg selv: «Å, du kjære lille skatten min, hvor stygt det arbeide du holder på med, er.» Han så ikke noen mening i noe av det. Det var bare knuter og tråder på kryss og tvers.

Men da far julekvelden pakket opp pakken fra Vesla, ble han meget overrasket, for inne i pakken lå et fint lite bokmerke, sydd på hullpapp med korsting og festet på et bredt rødt silkebånd. Og på bokmerket sto: Gud er kjærlighet.

Far tok den lille på armen og takket for bokmerket. «Far er så glad for det og jeg skal huske det som står,» sa han.

Om kvelden da den lille hadde lagt seg, spurte han sin kone om hun hadde sprettet opp det Vesla hadde sydd og sydd det om igjen. Han hadde en dag sett det mens hun holdt på, fortalte han, og da var det så meningsløst, men nå var det så fint.

»Nei, jeg har ikke sydd et eneste sting. Vesla har sydd alt. Men den dagen du kom inn, lærte jeg Vesla å feste trådene

på vrangen. Det var derfor vrangen du så, far, og der er det mange knuter og tråder på kryss og tvers. Men nå ser du ikke vrangen. Nå ser du bare retten, og der står det: «Gud er kjærlighet!»

Se slik er det.

Livet her er bare vrangen. Og der er det mange knuter og tråder på kryss og tvers. Gud må feste tråder for at det hele ikke skal rakne. Vrangen har så lite av mørnsteret. Men en dag skal du få se retten, og der skal du få se hva «Gud har sydd inn i ditt liv!» Gud er kjærlighet.

Bak selv den bitreste gåte er der en Gud som vet hva han gjør. En dag skal du få se at det var Gud som festet trådene for at ikke det hele skulle rakne. Så får det ikke hjelpe om gâtene blir svære. Han bruker ofte trengselens gråpapir når han vil «pakke inn» sin største velsignelse og gi deg den.

Søk du det som er der oppe. Husk *du skal passe i himmelen en dag*. Men ingen passer der dersom det hele rakner her.

Vi er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i oss, skal fullføre den inntil Jesu Kristi dag. I hans hender skal hverken du eller jeg ende som en fiasco. Han skal fullføre verket. La eders hu stå til det som er der oppe.

Så gjelder det da å søke det *nå!* Alt må settes inn på det. Det gjelder intet mindre enn vår evighet.

For husk: Døden forandrer egentlig ingen ting. Døden er bare fergemannen som setter oss over det smale sundet. Døden flytter oss bare over så vi ikke lenger ser vrangen, men skal få se retten.

Og der oppe skal Herrens tro venner evig få glede seg i hans åsyns beskjuelse.

Fra «Gjennem Ild».

Du arme som inga trøyst har funne

(Esa. 54,11.)

Det går nok mange menneske omkring oss som treng trøyst og leitar etter trøyst, mange fleire enn me anar. Du har møtt sorg, anten ved å missa nokon av dine nære og kjære, eller ved å bli svikta av den du elskar og stolte på. Kanskje du lever i motgang og trengsel av ulike slag, eller er vakna opp for di synd og misgjerning og kjempar med spørsmålet om du er frelst og eit Guds barn. Eller du lever i åndeleg fattigdom, i sorg og trengsel over deg sjølv og din kristendom, «Du står så langt tilbake og synes livet ei vil svare som om det rett var hjertets sak», eller kjemper med og mot tvilen, kulden og likesæla i hjarta, lettsinn, misunning eller alt det andre som finst i ditt vonde hjarta. Og her kan du sjølv leggja til det som *for deg* er årsak til at du kjenner deg arm og stormreden, er årsak til at du leitar etter trøyst og ikkje har funne.

Når du inga trøyst har funne, så er nok årsaka den at du har leita på feil stad. For det første vil eg peika på at du inga trøyst vil finna hjå deg sjølv, ved det du er eller gjer, i ditt følelsesliv eller kristenliv, i din omvendelse eller teneste for Gud.

For det andre kan du vera utsett for falsk trøyst. Me er ikkje langt på livsveien komen før me møter falsk trøyst, og det ennå hjå mor. Det kan eg bevisa ved å minna deg om smukken, den gummituten som liknar på mors livgivande brystvorte, men som var full av tomheit og utan livgivande næring. Og sidan har

du møtt mange falske trøystarar som Job. Jesus sa at mange slike skulle gå ut i verda, og åtvara oss imot dei. Job møtte dei blant sine vene, og apostelen sa at dei var gått ut frå Guds folk, frå oss, men dei er ikkje av oss, dei går i «fåredrakt» — ser ut og bekjenner seg som ein kristen — men — men innvendig er dei glupande ulvar, vokt deg for dei.

Kvar skal eg finna hjelp og trøyst?

Mi hjelp kjem i frå Herren, seier salmisten. Og apostelen Paulus seier i 2. Korint 1, 3—5: Lova vere Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, miskunns Fader og all trøysts Gud, han som trøystar oss i all vår trengsla, så me kan trøysta dei som er i allslags trengsla, med den trøyst som me sjølve vert trøysta med av Gud! For liksom Kristi lidingar kjem rikeleg over oss, så er og vår trøyst rikeleg ved Kristus. Og Herren sjølv seier gjennom profeten Esaias: Trøysta, trøysta mitt folk, seier dykkar Gud. Tala mildt til Jerusalem (Guds folk) og ropa at striden hennar er enda, at skulda hennar er kvitta, at ho har fenge av Herrens hand tvefelt (dobbelt opp) for alle sine synder. (Esa. 40). For so seier Herren: Sjå, eg leider fred til henne som ei elv — som ein fløymande bekk, og de skal få suga. Dei skal bera dykk på armen, setja dykk på fanget og kjæla med dykk. Som mor trøystar barnet sitt, soleis skal eg trøysta dykk. (Esa. 66, 12—13.).

Korleis trøystar så mor barnet sitt? Ho gjev barnet noko av seg sjølv, morsmjølka, og seinare trøystar ho bar-

net med sine ord. Soleis trøystar også Herren sine barn, og me las at hans trøyst er rikeleg ved *Kristus*.

Her ser me at *Guds trøyst er Kristus*. Gud gav og gir oss seg sjølv, det dyraste han hadde, sin einaste Son, han elskar oss slik at han ikkje sparte sin einaste Son men gav han for oss alle, og alle ting med han.

Gjennom Peter seier Herren at Jesus er *den åndelege uforfalska mjølka*, som han formunar oss til å lengta etter og drikka av som nyfødde barn, så me kan veksa ved henne til frelse. Der vil du smaka at Herren er god, at du er komen til den levande steinen, som vart vanda av menneske, men er utvald og dyrverdig for Gud, og vert de sjølve til levande steinar, uppbygde til eit åndeleg hus, eit heilagt presteskap. — (1. Pet. 2, 2—5.)

I Jesu er der liv, og han gir liv til alle som tek det til seg ved tru, i han er der fred med Gud, for han er vår fred, gjorde fred og forkynner fred. (Efes. 2. kap.) Eg er brødet frå himmelen, som kom ned for å gi verda liv, seier Jesus sjølv i Johs. ev. 6. kap.

Her har du livskjelda, frelsa, den åndelege uforfalska mjølka og brødet frå himmelen som gir evigt liv, gjenfør uguudelege og fortapte syndrarar, skaper trua og uppeheld den, gir næring for gudsliivet, trøyst og håp i liv og død som er trygt og fast (Hebr. 6, 13—20), og eit evigt liv og barnekår hjå Gud. Det er dette Jesus meiner når han seier: Et de ikkje kjøtet mitt, og drikk de ikkje blodet mitt, så har de ikkje evigt liv, for kjøtet mitt er retteleg mat og blodet mitt er retteleg drykk.

Korleis kan eg så få tak i dette? Det får du åleine ved og gjennom Guds ord, Bibelen, evangeliet om Jesus, troens ord, livets ord, ordet om krossen. Treng du trøyst, er du av dei som inga trøyst har funne, av dei som leitar etter trøyst, så søk den der den er å finna. Guds ord er liv for kvar som finn dei, og lækjeedom, i Jesus sår har me fått lækjeedom, og om du har lita kraft men tek imot og tek vare på mine ord og ikkje fornekta mitt namn, har eg sett framfyre deg ei opna dør som ingen kan lukka att. (Openb. 3, 7—8.)

Er der noko trøyst i Kristus?

Slik spør apostelen i Fil. 2,1: Er det noko trøyst i Kristus, er det noko hugsvaling i kjærleik, er det noko samfunn ianden —? Har du funne trøyst i Kristus, i ordet om krossen, i evangeliet om Jesu soning av dine synder ved sitt blod, i ordet om hans fullførde frelse for deg?

Få ting gler meg slik som at eg høyrer ein som har funne trøyst i Jesus, i evangeliet om Jesus ved trua på Hans stedfortredande død og sonande blod, i hans liv og rettferd som blei gitt for og til den fortapte syndaren. Det er gildt å merka at hugen blir svala ved Guds kjærleik i Kristus Jesus og hans kjærleikens evangelium. Då har me samfunn i Anden, har samfunn med kvarandre, og Jesu Kristi Guds Sons blod reinsar oss frå all synd.

Men likevel ser me at mange har det på same vis som Jakob, då sønene og døtrene hans kom for å trøysta han etter han hadde mist Josef son sin: *Han ville ikkje la seg trøysta*, står det. Kanskje har du det på same vis, du vil ikkje la

deg trøysta av Gud og evangeliet om Jesus, men leitar etter trøyst i ditt indre, i ditt kjensleliv, i liv og gjerning, og trøystar deg til at du skal bli onnorleis, til framtida. Det kan eg seia deg frå Gud, at ei slik tid kjem aldri, då du blir slik at du på det grunnlag kan tru deg som eit Guds barn. All trøyst du der finn, er falsk trøyst utan innhald som har verdi for Gud, det er som «narresmukken».

Det er ofte vondt å høre på deg, og merke at du finn trøyst i at du får be til Gud, at han ikkje har gitt deg opp, at du får begynna på nytt, at han tek seg av syndarar og elendige, at du ser di synd, og det er alt saman godt at Gud er slik, men det er ikkje den trøystegrunn som hjelper deg. Høyr ordet mitt, og tenk over det, seier Jesus, tenk over kva Gud seier til deg i ordet: Så elskar Gud verda, at Han gav Son sin, så *du* skulle bli frelst ved han (Johs. 3, 14—fg.)

Gud *har gjeve* oss evigt liv, og det er i Son hans, den som har Sonen, han har evig liv! (1. Johs. 5. kap.) *Den som trur på Sonen, hev øeveleg liv!* (Johs. 3, 36.) Du har berre mødt meg med dine synder, og brydt meg med dine misgjerningar. *Eg, ja eg, er den som slettar ut misgjerningane dine for mi skuld, og syndene dine kjem eg ikkje i hug.* (Esa. 43, 24—25.)

Ei trøystarord frå Gud forlite for deg — kvi let du hjarta fara av med deg, står det i Job. 15, 11—12. Set deg ved Herrens føter, på hans fang, og lat han tala si trøyst til deg. Han kan trøysta deg i allslags trengsla, og om trengsla di er rikeleg, så er og trøysta rikeleg i Kristus.

Du som inga trøyst har funne, sjå *eg har* — seier Herren: Eg har sona synda ved mitt blod, *Eg har* teke bort syndene dine, *eg kjem* dei ikkje lenger i hug, Frykt ikkje, *eg har* løyst deg ut, kalla deg på namn, du er min, du er mykje verd for du er dyr for meg, striden din er enda, skulda di er kvitta, du har fått dobbelt opp for alle dine synder — forlating for synda og ei rettferd som gjer deg rein og rettferdig for Gud, som om du aldri hadde synda. *Min nåde er deg nok,* seier Herren, din Gud.

Han trøystar oss i allslags trengsla, for at me skal trøysta dei som er i allslags trengsla, med den trøyst som me sjølve er trøysta med av Gud.

Det var tanken også med desse orda å nå deg med litt av den trøyst eg sjølv er blitt trøysta med av Gud. Tenk om Gud kunne få venda deg som inga trøyst har funne når du krinsar omkring *deg*, om det *du* skulle vera, det *du* ikkje er, frå det du *føler, til Jesus, til det Han er, til det Han har gjort for deg, til det Han har sagt,* då ville du bli ein av dei som kan bringa trøyst til dei mange som går der arme og stormdrivne. Sæle er dei som syrgjer, dei skal verta trøysta, sæle dei fatige i ånda, himmeriket er deira. Det vil seia Jesus er din, for Jesus er Guds rike, himmelriket. Han begynte sin gjerning med å seia: Omwend dykk, for himmelriket er kome nær. Det kom til jorda med Han, og det blir fullenda ved Han, og det kom til deg ved Han og Hans ord.

Amund Lid.

Såframt det er mulig, da hold dere på deres side fred med alle mennesker:

(Rom. 12.18.)

Dette ordet handler om et medgjørelig og fredelig vesen i alle menneskelige saker, unntatt de spørsmål hvor vi for sannhetens skyld, av troskap mot Kristus og av hensyn til sjelens vel, må stri mot mennesker. For at vi skulle gi etter i det som har med troen å gjøre og ofre sannheten, Kristiære og sjelenes velferd for å ha fred og vennskap med alle mennesker, det ville være langt fra apostlenes mening. Det er også antydet en slik innskrenkning i oppfordringen gjennom disse ordene «dersom det er mulig».

Det kommer altså ikke alltid til å være mulig å holde fred med alle mennesker, hvis vi er tro mot sannheten. Det har allerede David opplevd, når han sier: «Jeg er bare fred: men når jeg taler, så er de ferdige til krig.» Hele verden stirr mot Gud og hans rike. Vil jeg derfor være tro i min bekjennelse til Kristus, må jeg nødvendigvis komme i strid med mennesker, som Kristus også utsyrkkelig og bestemt sier: «Tror dere at jeg er kommet for å gi fred på jorden? Nei, sier jeg dere, men strid. For fra nå av skal fem være i strid i ett hus, tre mot to og to mot tre. Far mot sønn og sønn mot far, mor mot datter og datter mot mor, svigermor mot svigerdatter og svigerdatter mot svigermor.» Derfor sa han også: *Ve dere, når alle mennesker taler vel om dere!* Her viser det seg hvor falsk deres kristentro er somjenker seg slik etter alle mennesker at de aldri kommer i strid p.g.a. nidkjærhet for Kristus. Ja, de klandrer kanskje også de troendes nid-

kjærhet og mener at hvis de bare la vinn på større visdom, ydmykhet og saktmodighet, skulle de nok kunne behage verden.

Gud gi at slike mennesker ville gi akt på den Herre Jesus Kristus, den fullkomne, som var saktmodig og myk av hjertet, likevel aldri kunne være verden til behag, aldri kunne ha fred og venskap med de vanstro. Det er sikkert nok at det hos de kristne kan være mangel på visdom, ydmykhet og kjærlighet; men at de skulle kunne være tro mot sin frelser og likevel behage verden, det stirr mot sannheten. Nei, dere troløse, «*vet dere ikke at verdens venskap er Guds fiendskap?*» Her ser vi altså en årsak som vil føre til strid. Men apostelen sier videre:

Såfremt det er mulig, da hold dere på deres side fred med alle mennesker. Er det virkelig for Kristi skyld og som følge av verdens fiendskap mot sannheten at jeg kommer i strid, da la altså ikke det skremme meg; se bare til, du kristen, at det ikke hos deg er noen kjødelig årsak til strid, f. eks. en naturlig egensindighet, tverrhett, lyst til å klandre eller liknende. Men å finne noe slikt hos seg selv, er en vanskelig kunst p.g.a. egenkjærighetens tilbøyelighet til å rettferdigjøre seg selv og kaste skylden på andre. Likevel finnes det en prøve som gjør det mulig for deg å oppdage den kjødelige grunn til strid med menneskene: *Gi akt på hvordan det står til med kjærligheten i det du sier!* Hvis du ofte kommer i strid p.g.a. slik tale som ikke springer ut av kjærlighetens omsorg for

---

sjelen, da har du grunn nok til å tro at det er en kjødelig årsak hos deg selv.

At du er nidkjær til å ville rette på alt som du finner urett, er ikke bevis nok på at du drives av kjærlighet; men hvis du *pleier å be for dem* som du taler til, og pleier å frykte for din egen omsorg eller mangel på omsorg og takt, da vitner det om at du drives av en hellig beveggrunn. Måtte Gud åpenbare vårt hjertes underfundighet for oss! Mange mennesker lider tungt under en stadig ufred med sine medmennesker, bare p.g.a. et egensindig og umedgjørlig sinn og en løs tunga. Derfor sier apostelen Peter: «Den som vil elske livet og se gode dager, skal holde sin tunga fra ondt og sine lepper fra å tale svik — søker fred og jage etter den.»

Men om vi er aldri så fredsommelige, føyelige og vennlige, skal det likevel ikke være mulig for oss å ha fred med våre medmennesker. Og ikke bare p.g.a. sitt fiendskap mot Kristus, men også p.g.a. mange jordiske ting skal stridslystne mennesker forstyrre oss. Det er egentlig av den grunn apostelen sier: *Såfremt det er mulig*, da hold dere på deres side fred med alle mennesker. Altså, selv om andre mennesker angriper deg, din eiendom, din person, ditt rykte, må ikke du selv stri eller gi anledning til stri, men overlat din sak til din trofaste og mektige Far, som alltid sørger for de elendige og un-

dertrykte. Det var om dette Jesus sa: «Salige er de fredsommelige, for de skal kalles Guds barn!»

Den som alltid vil stri for sin rett, må lide meget og tape meget. Lykkelige er de kristne som stoler så trygt på sin himmelske Fars omsorg, at de overlater til ham å forsvare deres sak! Vil jeg selv forsvare min sak, kan Gud rettferdig nok overlate den til meg selv, og da går det alltid ille. Men hvis jeg derimot overlater min sak til Gud, så blir den hans, da skal han forsvare den, og da gjør han det alltid på den beste måten.

C. O. Rosenius.

Sommarskulane 1982

Det blir sommarskule på Bakketun folkehøgskole, Verdal, i tida 23.—27. juni.

Innmelding til Godtfred Nygård, 5420 RUBBESTADNESET, tlf. 054-27435 — innan 20. mai.

Så blir det sommarskule med årsmøte på Lundheim folkehøgskole på Moi i tida 14.—18. juli.

Innmelding til Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 NÆRBØ, tlf. 04-433685 — innan 15. juni.

Program for sommarskulane kjem i eit seinare nr.

Styret.